

Proletaris i pobles oprimits del món, unim-nos!

CRIDA COMUNISTA

Nº 1 Març 2017

<https://cridacomunista.org/>

cridacomunista@gmail.com

Sense les dones no hi ha Revolució.

No hi ha alliberament de la dona sense Revolució.

**"EL DIA DE LA
DONA"**

Alexandra Kolontai

pàgina2

**LA DONA
TREBALLADORA
I
L'ALLIBERAMENT
SOCIAL**

Pàgina3

**ELS ORÍGENS DEL
DIA
INTERNACIONAL
DE LA DONA
TREBALLADORA**

Pàgina4

"EL DIA DE LA DONA"

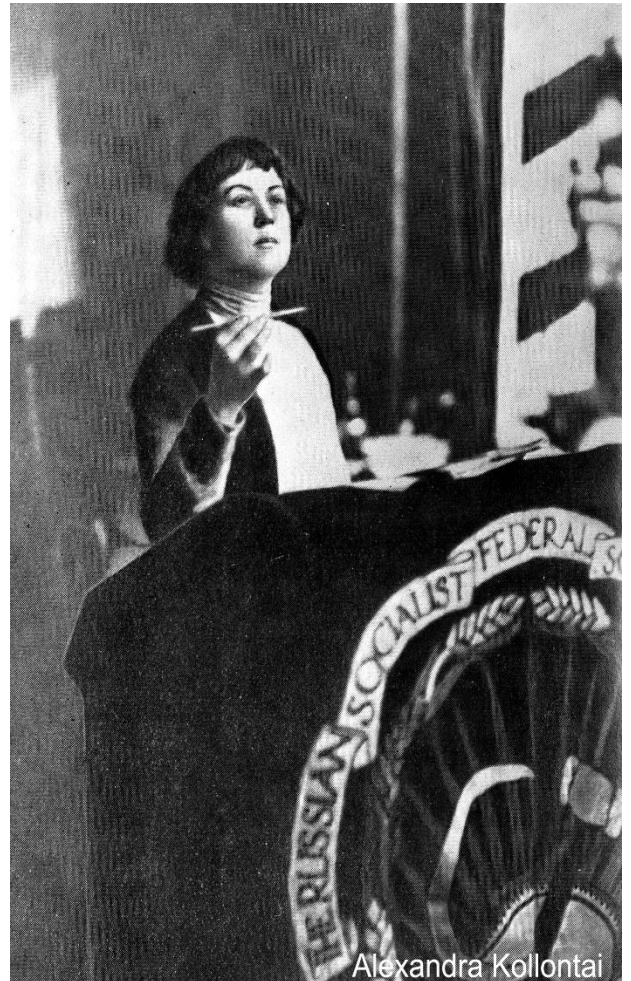
Què és el Dia de la Dona? És realment necessari? ¿No és una concessió a les dones de classe burgesa, a les feministes i sufragistes? ¿No és nociu per a la unitat del moviment obrer? [...]

Només aquells que no comprenen la diferència radical entre el moviment de dones socialistes i les sufragistes burgeses poden pensar-ho.

Quin és l'objectiu de les feministes? Aconseguir els mateixos avantatges, el mateix poder, els mateixos drets dins de la societat capitalista que posseeixen ara els seus marits, pares i germans. Quin és l'objectiu de les treballadores? Abolir tots els privilegis que es deriven del naixement o de la riquesa. A la dona obrera li és indiferent si el seu patró és home o dona. Juntament amb tota la seva classe, pot alleujar la seva posició com a treballadora.

Per a les dones burgeses, els drets polítics són simplement un mitjà per moure més còmoda i segurament en un món basat en l'explotació dels treballadors. Per a les dones treballadores, els drets polítics són un pas en el camí empedrat i difícil que duu al socialisme

Els camins seguits per les dones treballadores i les sufragistes burgeses s'han separat fa temps. Hi ha una diferència massa gran entre els seus objectius. Hi ha també una gran contradicció entre els interessos de les dones treballadores

i les dames propietàries, entre la serventa i la seva senyora (...).

Cada reivindicació especial i concreta entre les dones de la classe obrera és simplement un mitjà per elevar llur consciència i apropar-les a les files d'aquells que estan lluitant per un futur millor ... El Dia de la Dona i el lent, meticulós treball dut a terme per elevar l'autoconsciència de la dona treballadora estan servint a la causa, no de la divisió, sinó de la unió de la classe treballadora.

Que un sentiment joïós de servir la causa comuna de la classe treballadora i de lluitar simultàniament per la seva pròpia emancipació femenina inspiri a les treballadores a unir-se a la celebració del Dia de la Dona.

Alexandra Kolontai. (1913). Pravda

LA DONA TREBALLADORA I L'ALLIBERAMENT SOCIAL

La precarització té efectes negatius sobre els treballadors masculins i femenins. En els darrers decennis s'ha produït un creixement de la força de treball mundial assalariada, i això, en un estadi on les possibilitats de transport de mercaderies creix de forma exponencial, permet el dúmping social del capital a escala global, ja que existeix un exèrcit de reserva descomunal. L'anomenada financiarització amb el seu corresponent moviment dels capitals, és un altre factor de l'estadi actual de l'imperialisme. La financiarització va néixer a l'ombra de les "innovacions" dels instruments financers i va prosperar gràcies a les decisions polítiques de l'administració Clinton. Després es va imposar en tots els indrets, i també, com sabem prou bé, en la UE. Ambdós fenòmens van de la mà d'una extensió de la mercantilització. Pensions, educació i salut són nous "espais" per la conquesta del capital i indrets per la producció de plusvàlua. Tot plegat porta a la venda del sistema de benestar, amb les corresponents privatitzacions.

Quan parlem de condicions laborals de la classe obrera, mirem com s'incorpora a les empreses, com és explotada en aquestes empreses, com se l'acomiada i com es porta a terme el procés de reproducció de la força de treball.

Les empreses s'han transformat. Però el seu objectiu segueix sent el de sempre: la valorització del capital, o sigui, la recerca d'un benefici mercès a l'extracció de plusvàlua. Els canvis tècnics i organitzatiu són aprofitats per debilitar conquestes històriques de les classes treballadores, per enfonsar la seva autoorganització i per augmentar tant la plusvàlua relativa com l'absoluta.

L'Estat capitalista s'ha emmotllat a aquest nou rol i s'ha convertit en una eina al servei de la precarització. A més, el poder dels mercats financers ha incidit en la crisi del deute sobirà. Els països més endeutats són atacats pel capital i això accentua la seva dependència econòmica i es converteix en una eina per accelerar el desmantellament de l'anomenat estat del benestar. Les privatitzacions i venda de béns patrimonials de l'Estat, es justifica per la idea de reduir el deute públic.

És cert, que aquest nou model, està interessat també en la producció social de la força de treball i que no té cap inconvenient en considerar que tant les treballadores com els treballadors s'ha de fer càrrec d'aquesta reproducció. Això comporta responsabilitzar-

los de les despeses associades a l'educació i a la salut, quelcom que exigeix disposar d'uns recursos econòmics que només es poden obtenir a través de la venda de la força de treball.

Però de la mateixa manera que el capitalisme no és neutral pel que fa a la classe, tampoc ho és en la qüestió del gènere. Els atacs contra el món del treball tenen efectes diferents en homes i dones treballadores. Les dificultats de les dones per participar en el mercat de treball estan relacionades amb el problema de conciliar el treball remunerat (fora de la llar) i les responsabilitats familiars (les tasques de la llar, cura de persones, etc.) i, per tant, es relaciona de manera directa amb la política fiscal del govern i amb les prestació dels serveis socials públics. El desmantellament de les prestacions i drets socials, impacten cada vegada més sobre les treballadores, obligant-les a convertir-se en substitutes d'un benestar públic que s'afebleix. Són les dones generalment i només les dones, les que han de conciliar el treball remunerat i el treball domèstic i la cura.

La inserció de les dones en el món laboral és diferent a les dels homes. En general, l'home té una presència contínua en el mercat de treball, tot i que també es víctima de la inestabilitat. La presència de la dona és més discontinua, tot i que hi ha sectors econòmics on treballen més dones que homes i aquest no es un fenomen estrictament actual si no que enfonsa les seves arrels en l'inici del capitalismes. Només cal recordar la gran presencia femenina en la indústria cotonera catalana, que fou un dels grans motors de la industrialització.

Ara bé, el treball de les dones es veu sovint com la segona font d'ingressos, ja que la seva contribució al pressupost familiar és menor i la seva contribució al treball domèstic es major. Així, quan es posa sobre la taula un problema de conciliació que implica una reducció salarial, s'imposa la lògica que sigui ella la que renúncia a l'ingrés salarial i qui es faci càrrec de les tasques de la llar i cura.

Lluitar contra la privatització, combatre les diferències salarials, suggerir formes de discriminació positiva, reclamar serveis públics gratuïts i de qualitat,... i exigir mides contundents contra la lacra de la violència de gènere, es converteixen en reivindicacions necessàries en aquets moments al voltant de les quals es pot agrupar tota la classe treballador. Però només un sistema social que organitzi tota la producció pensant en la satisfacció de les necessitats socials, pot trencar l'actual cercle viciós que impedeix l'alliberament de les dones.

Continua a la pàgina 4

Com Marx va dir en 1868: "Qualsevol que sàpiga una mica d'història sap que els grans canvis socials no poden tenir lloc sense una gran rebel·lió de les dones. El progrés social pot mesurar-se exactament per llur posició

ELS ORIGENS DEL DIA INTERNACIONAL DE LA DONA TREBALLADORA

El 1894 Clara Zetkin va escriure un article on argumentava que les feministes burgeses només volien aconseguir reformes a favor del sexe femení en el marc de la societat capitalista, a través d'una lluita entre els sexes, sense qüestionar el capitalisme. Les feministes proletàries, en canvi, participaven en una lluita conjunta amb els homes de la seva classe, per eliminar la societat capitalista. Sobre la base d'aquests principis es va crear un gran moviment de treballadores a Alemanya.

Aquesta fermesa va convertir a les treballadores socialdemòcrates alemanyes en la columna vertebral de la Internacional de Dones Socialistes. La resolució final del seu Primer congrés va proclamar com a demanda inicial "el dret al sufragi universal per a totes les dones adultes, sense cap limitació", aclarint que "el moviment de dones socialistes impulsa la seva lluita, no en aliança amb les feministes burgeses, sinó en associació amb els partits socialistes. "

En la Segona Conferència Internacional de Dones Socialistes, les delegades nord-americanes van explicar que el 28 de febrer de 1909 es va celebrar per primera vegada el Dia de la Dona. La delegació alemanya, va proposar internacionalitzar aquesta iniciativa amb la creació d'un "Dia Internacional de la Dona", a celebrar-se anualment.

La "introducció del sufragi femení" es va col·locar aleshores, al costat de la demanda d'una legislació protectora de les treballadores, de l'assistència social per a mares i fills, de la igualtat de tracte de les mares solteres, de la provisió de guarderies i llars d'infants, de la creació de menjadors gratuïts i mitjans d'ensenyament gratuïts a les escoles i de la solidaritat internacional. Aquestes reivindicacions van ser plantejats com un mitjà unit a un fi: el triomf del socialisme.

El primer Dia Internacional de la Dona no va ser el 8 de març sinó el 19 de març, en record de la Revolució de 1848 a Berlín.

El seu contingut, va anar-se adaptant a la conjuntura. Veient la imminència d'una guerra mundial, les socialistes van vincular-lo a la lluita contra el militarisme imperialista i per la preservació de la pau.

El costum de celebrar el Dia Internacional de la Dona el 8 de març va prosperar a partir del 1914. Un famós cartell titulat "Dia de la Dona / març 8 de 1914 - Endavant amb el sufragi femení", en el qual una dona vestida de negre agita la bandera roja, va ser el primer cartell que va connectar el dia de la dona treballadora amb aquesta data. Aquesta identificació del 8 de març com a data per al Dia Internacional de la Dona jugaria

social". Si acceptem aquest punt de vista, s'ha de reconèixer tot seguit que el capitalisme segueix sent un obstacle a batre si volem assolir l'alliberament de la dona.

un paper molt important en la història. Va donar nom a la Revolució de Febrer de 1917 a Rússia [el 23 de febrer en el calendari julià, equival al 8 de març al calendari gregorià]. Aleshores, les treballadores russes van jugar un paper d'avantguarda en transformar a la manifestació del Dia de la Dona en una vaga massiva que va arrossegar al conjunt dels treballadors de Petrograd i que va donar inici a la Revolució Russa.

En esclatar la Primera Guerra Mundial, la Internacional de Dones socialistes es va dividir a causa de la política de "pau social" adoptada pel SPD i per la Comissió General de Sindicats Alemanys. A partir d'aquell moment, els revisionistes van començar a desconfiar de les manifestacions crítiques. El Dia Internacional de la Dona va ser prohibit a Alemanya per les autoritats. Clara Zetkin va redactar a principis de novembre de 1914 una crida "A les dones socialistes de tots els països", en el qual es va pronunciar decididament en contra de la guerra i en favor de les accions de masses a favor de la pau. Com a part d'aquesta oposició a la barbàrie imperialista, la tercera i última Conferència de Dones Socialistes es va organitzar a Berna a l'abril de 1915, sota la direcció de Clara Zetkin. Lenin va acompanyar la delegació bolxevic a la conferència de Berna, que va incloure a la seva companya Krupskaya i Lilina Zinoviev. La Conferència de Berna va proclamar el crit de guerra internacionalista "Guerra a la guerra". En tornar a Alemanya, Zetkin va distribuir com fullet il·legal el Manifest adoptat a Berna, per la qual cosa va ser arrestada d'agost a octubre de 1915. L'abandonament del Dia Internacional de la Dona per la socialdemocràcia va ser rescatat després per la Internacional Comunista.

Les celebracions del Dia Internacional de la Dona s'ha dut a terme des de llavors amb regularitat el 8 de març en molts països, una tradició que continua fins al dia d'avui, com un recordatori del potencial revolucionari de les dones treballadores.